

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

M. POIARES MADURO

prednesené 12. júna 2008 1(1)

Vec C-288/07

The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

proti

Isle of Wight Council,

Mid-Suffolk District Council,

South Tyneside Metropolitan Borough Council,

West Berkshire District Council

[návrh na zažatie prejudiciálneho konania podaný High Court of Justice (England & Wales),
Chancery Division (Spojené kráľovstvo)]

„Daž z pridanej hodnoty – činnosti vykonávané verejnoprávnymi subjektmi – Platené parkoviská –
Skreslenie hospodárskej súťaže“

1. Otázky, ktoré sú predmetom tohto návrhu na zažatie prejudiciálneho konania, sa týkajú výkladu druhého pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia(2) (čalej len „šiesta smernica“), ktorý stanovuje, že subjekty, ktoré sa spravujú verejným právom, podliehajú dani z pridanej hodnoty (čalej len „DPH“) vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako orgány verejnej moci, v tých prípadoch, keď by ich nepodliehanie dani viedlo k výraznému narušeniu hospodárskej súťaže. Súdny dvor je tak požiadaný o upresnenie podmienok tejto výnimky zo zásady nepodliehania verejnoprávnym subjektom dani pri činnostiach, ktoré vykonávajú ako orgány verejnej moci, čo je pravidlo, ktoré uvádza prvý pododsek predmetného článku. Inými slovami, súd Spoločenstva má upresniť kritériá, ktoré upravujú opätovné zavedenie všeobecnej zásady podliehania hospodárskych činností DPH.

I – **Právny rámec, skutkové okolnosti konania vo veci samej a prejudiciálne otázky**

2. Konanie vo veci samej sa týka prevádzkovania uzavretých parkovacích priestorov pre automobily (parkovísk) štyrmi miestnymi orgánmi v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, a to Isle of Wight Council, Mid-Suffolk District Council, South Tyneside Metropolitan Borough Council a West Berkshire District Council.(3) Súkromný sektor poskytuje podobné plnenia v každom z obvodov spravovaných miestnymi orgánmi.

3. Z historického hľadiska miestne orgány prijali skutočnosť, že sú osobami podliehajúcimi DPH z platieb vykonaných používateľmi týchto zariadení. DPH bola fakturovaná klientom a výsledok dane bol následne uhradený daňovej správe Spojeného kráľovstva.

4. Na základe článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice sa však žalobcovia v konaní vo veci samej domnievajú, že majú právo na vrátenie skôr zaplatenej DPH, keďže podľa uvedeného článku „štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom sa nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo plneniami inkasujú dávky, poplatky, príspevky alebo platby“.

5. Článok 4 ods. 5 šiestej smernice však v nasledujúcich pododsekoch stanovuje, že za určitých okolností tieto subjekty zostávajú zdaniteľnými osobami na účely DPH. Uvádza sa:

„Ak sa zúčastňujú takýchto činností a plnení, považujú sa za zdaniteľné osoby v súvislosti s týmito činnosťami a plneniami v tých prípadoch, keď by zaobchádzanie s nimi ako s osobami nepodliehajúcimi dani viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže.“

V každom prípade sa budú tieto orgány považovať za zdaniteľné osoby v súvislosti s činnosťami uvedenými v Prílohe D za predpokladu, že sa neuskutočnia v takom malom rozsahu, že sú zanedbateľné.

Členské štáty môžu považovať činnosti týchto orgánov, ktoré sú oslobodené od daní na základe článku 13 alebo 28, za činnosti, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány.“

6. Zastávajú názor, že nespĺňajú podmienky týchto rôznych výnimiek zo zásady nepodliehania dani, a podporení v tomto zmysle rozsudkom Fazenda Pública(4), miestne orgány žiadali od príslušných daňových orgánov (Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs, žalovaných v konaní vo veci samej) vrátenie DPH zaplatenej od roku 2000. Domnievali sa totiž, že ich nepodliehanie dani nevedie k žiadnemu narušeniu hospodárskej súťaže a a *fortiori* k žiadnemu narušeniu hospodárskej súťaže, ktoré by bolo v nimi spravovaných obvodoch výrazným.

7. Commissioners odmietli vykonať vrátenie dane. Žaloby proti tomuto rozhodnutiu podané miestnymi orgánmi pred VAT and Duties Tribunal viedli k tomu, že žalovaní podali odvolanie na High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Spojené kráľovstvo), ktorý sa rozhodol obrátiť sa na Súdny dvor s týmito prejudiciálnymi otázkami:

„1. Má sa pojem ‚narušenie hospodárskej súťaže‘ posúdiť pri každom verejnoprávnom subjekte tak, že v kontexte prejednávanej veci by sa mal vykladať s odkazom na oblasť alebo oblasti, v rámci ktorých uvedený subjekt prevádzkuje parkoviská, alebo s odkazom na celé štátne územie členského štátu?

2. Čo znamená pojem ‚viedlo by‘? Konkrétne, aký stupeň pravdepodobnosti alebo aká úroveň istoty sa vyžaduje na to, aby táto podmienka bola splnená?

3. Čo znamená slovo ‚výrazný‘? Konkrétne, znamená slovo ‚výrazný‘ taký účinok na hospodársku súťaž, ktorý je viac ako len zanedbateľný alebo *de minimis*, podstatný? Účinok alebo

„výnimkový účinok“

II – Právna analýza

A – O prvej prejudiciálnej otázke

8. Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či hypotéza uvedená v článku 4 ods. 5 druhom pododseku šiestej smernice predpokladá, aby prípadné narušenie hospodárskej súťaže spôsobené tým, že verejnoprávne subjekty, ktoré vykonávajú určité činnosti ako orgány verejnej moci, nepodliehajú dani, bolo posudzované na miestnej úrovni, pričom sa predpokladá definovanie podmienok hospodárskej súťaže na relevantnom trhu, alebo sa prípadné narušenie hospodárskej súťaže má posudzovať iba vzhľadom na samotnú predmetnú činnosť.

1. Úvodné pripomienky k štruktúre článku 4 ods. 5 šiestej smernice

9. Odpoveď na prvú otázku si vyžaduje stručné pripomenutie štruktúry článku 4 ods. 5 šiestej smernice. Pravidlom, ktoré je uvedené v tomto článku je, že verejnoprávne subjekty nepodliehajú DPH, pokiaľ konajú ako orgány verejnej moci. Ako výnimka z tohto pravidla, uvedeného v prvom pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice, je v druhom pododseku toho istého článku uvedené, že takéto subjekty musia napriek tomu zaplatiť DPH, ak by nezdaňovanie predmetných činností viedlo k výraznému narušeniu hospodárskej súťaže. Táto všeobecná výnimka je okrem toho doplnená tretím pododsekom, ktorý stanovuje určité činnosti, pri ktorých verejnoprávne subjekty, napriek tomu, že tieto činnosti vykonávajú ako orgány verejnej moci, budú vždy podliehať DPH. Pokiaľ sú však tieto činnosti zanedbateľné, členské štáty môžu, ak si to želajú, postaviť ich mimo pôsobnosti DPH.

10. Jednotlivé pododseky článku 4 ods. 5 šiestej smernice tak spolu úzko súvisia. Použitie druhého pododseku tohto ustanovenia teda predpokladá situáciu, ktorá patrí do pôsobnosti prvého pododseku. Súdnym dvorom toto ustanovenie vykladal ako ustanovenie, ktoré pre nepodliehanie dani ukladá dve kumulatívne podmienky. Na jednej strane treba, aby činnosti boli vykonávané verejnoprávnym subjektom, a na druhej strane treba, aby uvedené činnosti tento subjekt vykonával, konajúc v postavení orgánu verejnej moci. Následne bolo upresnené, že dotknutými činnosťami sú činnosti, ktoré tieto subjekty vykonávajú v rámci právneho režimu, ktorý je pre nich osobitný, s vylúčením činností, ktoré vykonávajú za rovnakých právnych podmienok ako súkromné podnikateľské subjekty(5).

11. Z tohto dôvodu a podobne ako v pripomienkach, ktoré podala Komisia Európskych spoločenských, je v prejednávanej veci možné vyjadriť pochybnosti, pokiaľ ide o splnenie predmetných podmienok, ktoré sa týkajú poskytovania parkovacích priestorov miestnymi orgánmi. Presnejšie, nie je isté, či sa poskytovanie parkovacích priestorov mimo ulice spravuje právnym režimom, ktorý je pre verejnoprávny subjekt osobitný. Vzhľadom na to, že vo veci konajúci súd túto otázku Súdnemu dvoru nepoložil a overenie splnenia uvedených podmienok prislúcha vnútroštátnemu súdu,(6) nie je potrebné skúmať podrobnejšie tento problém.

2. Výklad článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice

12. Ako bolo uvedené vyššie, centrálna otázka, ktorá je položená v tomto konaní, vyzýva Súdnym dvorom na to, aby sa vyslovil k prístupu, ktorý je potrebné uplatňovať pri určení, či existuje výrazné narušenie hospodárskej súťaže uvedené v článku 4 ods. 5 druhom pododseku šiestej smernice, ktorý stanovuje výnimku zo zásady, že verejnoprávne subjekty konajúce ako orgány verejnej moci nepodliehajú dani, ako to uvádza prvý pododsek predmetného článku.

13. Účastníci konania sa v tomto bode rozchádzajú. Zatiaľ čo žalobcovia v konaní vo veci

samej a talianska vláda zastávajú pre určenie, či predmetné plnenie má podliehať DPH, prístup z hľadiska hospodárskej súťaže, ktorý predpokladá konkrétnu a predbežnú analýzu relevantného trhu, žalovaní v konaní vo veci samej sa prikládajú k danému prístupu, založenému na predmetnej činnosti. Spojené kráľovstvo okrem toho trvá na ťažkostiach uplatnenia kritérií hospodárskej súťaže v danej oblasti. Írsko sa snaží nájsť kompromis medzi týmito stanoviskami, uvádzajúc, že tento výber možností patrí do právomoci členských štátov.

14. Ako bude ďalej ukázané, danový prístup musí prevážiť. Danový systém stanovený šiestou smernicou totiž smeruje k tomu, aby DPH podliehali všetky hospodárske činnosti. Článok 2 šiestej smernice tak stanovuje, že DPH podlieha dodávka tovaru alebo služieb za úhradu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou, ako aj dovoz tovaru. Iba ako výnimka z tejto všeobecnej zásady sú určité činnosti postavené mimo pôsobnosti DPH. V tomto kontexte článok 4 ods. 5 prvý pododsek šiestej smernice uvádza, že činnosti vykonávané verejnoprávnym subjektom, ktorý koná v postavení orgánu verejnej moci, nepodliehajú dani. Naopak, ak by aj podmienky tohto nepodliehania dani boli splnené, zákonodarca Spoločenstva považoval v treťom pododseku tohto článku za potrebné zachovať podliehanie dani pri niektorých z týchto činností. Keďže článok 4 ods. 5 šiestej smernice sa bez ohľadu na pododsek týka tých istých subjektov konajúcich v postavení orgánov verejnej moci, jediné odôvodnenie rozdielu v danom zaobchádzaní s predmetnými činnosťami, ktoré vykonávajú tieto rozdielne pododseky musí spočívať iba v rozdielnej povahe týchto rozličných činností. Toto stanovisko je potvrdzované Súdnym dvorom, ktorý poznamenáva, že opätovné zavedenie podliehania dani, uvedené v treťom pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice, má za cieľ zaručiť, aby „určité kategórie hospodárskych činností, ktorých význam vyplýva z ich predmetu, neunikli podliehaniu DPH“. (7)

15. Dôvod existence výnimky z podliehania hospodárskych činností DPH, stanovenej v článku 4 ods. 5 šiestej smernice, totiž vychádza z vyvrátenej domnienky, podľa ktorej činnosti, ktoré vykonávajú verejnoprávne subjekty ako orgány verejnej moci, sú činnosťami, ktoré majú najmä regulačnú povahu, spojenú s používaním privilégií verejnej moci. Za týchto okolností nepodliehanie týchto činností DPH nemá potenciálne protisúťažný účinok vo vzťahu k činnostiam, ktoré vykonáva súkromný sektor, keďže ich výlučne, alebo takmer výlučne vykonáva verejný sektor. Danová neutralita je tak rešpektovaná.

16. Táto domnienka však zostáva vyvrátenou domnienkou. Keďže definovanie verejnoprávných subjektov, ktoré konajú v postavení orgánov verejnej moci, síce vychádza z kritérií Spoločenstva, ale závisí od vnútornej organizácie každého členského štátu, pravdepodobnosť, že niektoré z týchto činností vykonávaných uvedenými verejnoprávnymi subjektmi budú rovnako zverené súkromnému sektoru, zostáva vysoká. Činnosti, ktoré majú najmä hospodársku povahu, totiž môžu patriť pod podmienky výnimky uvedenej v prvom pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice, pokiaľ vnútroštátne právo necháva verejnoprávny subjekt pôsobiť v rámci „jeho osobitného právneho režimu“, pričom osobitosťou takého režimu je podľa judikatúry Súdného dvora kvalifikácia vykonávanej činnosti ako činnosti orgánu verejnej moci. Nepodliehanie takýchto činností, najmä hospodárskych, by sa mohlo stať zdrojom narušenia hospodárskej súťaže v rozsahu, v akom uvedené činnosti sú alebo môžu byť spravidla vykonávané paralelne, prípadne hlavne súkromným sektorom. Nepodliehanie dani by teda viedlo k vychýleniu systému DPH, ktorý je založený predovšetkým na zásade danej neutrality.

17. Najmä tejto situácii sa chcel zákonodarca Spoločenstva vyhnúť, keď v treťom pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice stanovil podliehanie určitých činností presne vymenovaných v prílohe D tejto smernice DPH. Uvedené činnosti zodpovedajú telekomunikačným službám, dodávaniu vody, plynu, elektriny a tepelnej energie, preprave tovaru, prístavným a letiskovým službám, preprave cestujúcich, dodaniu nového tovaru vyrábaného na predaj, transakciám s poľnohospodárskymi výrobkami, ktoré uskutočňujú poľnohospodárske intervenčné agentúry na

základe nariadení o spoločnej organizácii trhu s týmito produktmi, organizácii obchodných veľtrhov a výstav, skladovému hospodárstvu, činnosti obchodných reklamných agentúr, činnosti cestovných kancelárií, prevádzkovaní zamestnaneckých predajní, družstevných a závodných jedální a podobných prevádzok, činnosti rozhlasových a televíznych inštitúcií, odlišných od tých, ktoré sú špecifikované v článku 13 A ods. 1 písm. q) šiestej smernice. Z tohto pododseku jasne vyplýva, že podliehanie dani sa uplatní nezávisle od existencie skutočnej alebo potenciálnej hospodárskej súťaže na úrovni určitých miestnych trhov, na ktorých môžu byť uvedené činnosti vykonávané tiež verejnoprávnymi subjektmi v rámci právneho režimu, ktorý je pre nich osobitný. Dôležitá je iba povaha konkrétnej činnosti.

18. V dôsledku toho sa druhý pododsek článku 4 ods. 5 šiestej smernice, ktorý podobne ako tretí pododsek tohto článku upravuje výnimku z nepodliehania dani, má vykladať tak, že vychádza z rovnakej logiky ako tretí pododsek, a to nastolí zásadu podliehania hospodárskych činností DPH.

19. Z tohto pohľadu sa kritérium narušenia hospodárskej súťaže použije na jediný účel, ktorým je pomôcť príslušným vnútroštátnym orgánom určiť, aké činnosti majú alebo nemajú podliehať DPH. Pojem narušenia hospodárskej súťaže sa nepoužije ako regulačná zásada takých osobitných hospodárskych situácií, ako sú kartelové dohody či zneužitie dominantného postavenia, ale ako incidenčné kritérium, ktoré majú členské štáty k dispozícii pri uplatňovaní režimu DPH, aby mohli určiť, ktoré činnosti majú podliehať DPH.⁽⁸⁾ Toto kritérium tak patrí do daňovej politiky Spoločenstva, ktorej cieľom je, aby v súlade so zásadou daňovej neutrality všetky hospodárske činnosti podliehali dani z pridanej hodnoty.

20. Okrem toho iba tento prístup umožňuje zaručiť zásadu jednoduchosti, ktorá súvisí s požiadavkou právnej istoty pri výbere dane. Tieto zásady by boli významne ohrozené analýzou situácií hospodárskej súťaže na relevantných trhoch prípad od prípadu. Z tohto dôvodu a incidenčne predstavuje zvolený prístup výhodu predchádzania mimoriadne vysokým administratívnym nákladom pre príslušné vnútroštátne orgány.

21. Druhý pododsek článku 4 ods. 5 šiestej smernice DPH sa preto má vykladať tak, že členským štátom v rámci ich právomoci posúdenia, ktorá im je priznaná na vykonanie tohto ustanovenia,⁽⁹⁾ prislúcha určiť v závislosti od dotknutých činností, či existuje nebezpečenstvo narušenia hospodárskej súťaže, ak by ich verejnoprávne subjekty vykonávali ako orgány verejnej moci bez toho, aby podliehali DPH.

B – O druhej prejudiciálnej otázke

22. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta na dosah pojmu „viedlo [by] k výraznému narušeniu voľnej súťaže“, ktorý je uvedený v druhom pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice. Chce vedieť, či sa toto ustanovenie vzťahuje výlučne na skutočnú hospodársku súťaž, alebo tiež na potenciálnu hospodársku súťaž.

23. Zohľadnenie potenciálnej hospodárskej súťaže sa logicky vyvodzuje z výkladu uvádzaného v rámci prvej otázky. Pokiaľ je totiž relevantným koncept podľa činnosti, je situácia hospodárskej súťaže na danom miestnom trhu irelevantná.

24. Súdny dvor už upresnil, že článok 4 ods. 5 druhý pododsek šiestej smernice „má zabezpečiť daňovú neutralitu, ktorá je hlavným cieľom šiestej smernice v situácii, v ktorej verejnoprávne subjekty vykonávajú v rámci ich osobitného právneho režimu činnosti, ktoré môžu v konkurencii s týmito subjektmi vykonávať jednotlivci v režime súkromného práva alebo na základe administratívnych koncesií“. ⁽¹⁰⁾ Ak by mala byť zohľadnená iba skutočná hospodárska súťaž, daňová neutralita by už nebola zachovaná v tom rozsahu, v akom iba skutočná hospodárska

sú? až vylú?uje zoh?adnenie budúceho alebo bezprostredného vstupu niektorých súkromných subjektov, ktoré v každom prípade budú podlieha? DPH, na trh. Za týchto podmienok sa zdá byť jasné, že nepodliehanie verejnoprávnych subjektov, ktoré vykonávajú rovnakú ?innos? ako súkromné subjekty, DPH môže vies? k výraznému narušeniu hospodárskej sú?aže.

25. Okrem toho, ako zdôraz?uje generálna advokátka Kokott, „aj keď v sú?asnosti nijaký sú?ažite? neponúka konkurujúce plnenia podliehajúce DPH, nebezpe?enstvo výrazného narušenia hospodárskej sú?aže môže byť skuto?né. Nevýhodná východisková situácia totiž môže sama osebe odradi? potenciálnych sú?ažite?ov od toho, aby konali na trhu...“(11)

26. V dôsledku toho a v súlade so stanoviskom, ktoré zastáva Komisia, má byť pojem „viedlo [by]“ chápaný ako zah?ajúci skuto?nú hospodársku sú?až, ako aj potenciálnu hospodársku sú?až, pokia? by táto potenciálna hospodárska sú?až bola reálnou.

C – O tretej prejudiciálnej otázke

27. Tretia otázka vnútroštátneho súdu sa týka významu pojmu „výrazné narušenie vo?nej sú?aže“(12) Týka sa tento pojem takého ú?inku na hospodársku sú?až, ktorý je viac ako len zanedbate?ný, alebo iba „výnimo?ného“ ú?inku, ktorý ide nad rámec narušení hospodárskej sú?aže vyplývajúcich obvykle z koexistencie zda?ovaných a nezda?ovaných poskytovate?ov na tom istom trhu?

28. Musím pripusti?, že mojou prvou intuíciou bolo odpoveda?: ani jedno, ani druhé. Nepochybne je to práve vô?a zákonodarcu Spolo?enstva uprednostni? taký pojem, ako je „výrazné“, ?o predpokladá narušenie hospodárskej sú?aže, ktoré je pravdepodobne viac ako len zanedbate?né, ale bez toho, aby bolo výnimo?né. V tejto súvislosti mi odpove?, ktorá môže byť formulovaná na túto otázku, pripomína aforizmus, ktorého autorom je Bernard Shaw a pod?a ktorého „nieť a?šej otázky, než tá, na ktorú je jasná odpove?“.

29. V skuto?nosti nebezpe?enstvom, ktorému sa vystavujeme, keď nahradíme jedno slovo druhým, je výber rovnako nejednozna?ného pojmu. Zdá sa mi, že je vhodnejšie za?a? tým, že sa vymedzia hranice výkladu ur?itých pojmov, ktoré v skuto?nosti odporujú akémuko?vek definovaniu prostredníctvom všeobecného a abstraktného výkladu. Tieto pojmy získajú svoj úplný a ucelený význam až v momente ich konkretizácie, prípad od prípadu, a v kontexte cie?ov predpisu, do ktorého sú zaradené. Z tohto poh?adu a v tomto kontexte musí výklad pojmu „výrazné“ zoh?ad?ova? právomoc posúdenia, ktorú šiesta smernica ponecháva ?lenským štátom na ur?enie toho, ?o pokrýva tento pojem v kontexte jeho uplatnenia.(13)

30. Okrem toho výklad takého pojmu môže byť stanovený ?astokrát až na základe negatívneho definovania, ktoré zdôrazní to, ?ím pojem nie je, než to, ?ím je. Z tohto dôvodu a ako už bolo zdôraznené vyššie, jednotlivé pododseky ?lánku 4 ods. 5 sú úzko spojené, z dôvodu ?oho výklad jedného z nich nemôže neprihliada? na výklad, ktorý platí pre každý z uvedených pododsekov. Zastáva? názor, že samotné používanie privilégií verejnej moci, ktoré charakterizuje takú ?innos?, ako je ?innos? orgánu konajúceho v postavení orgánu verejnej moci, posta?uje na to, aby bola vylú?ená existencia akéhoko?vek narušenia hospodárskej sú?aže najmä vo vz?ahu k súkromným subjektom, by viedlo k tomu, že druhý pododsek ?lánku 4 ods. 5 šiestej smernice by bol zbavený potrebného ú?inku. Rovnako vylú?enie z pôsobnosti DPH, priznané subjektu, ktorý koná v postavení orgánu verejnej moci, nemôže byť samo osebe považované za skuto?nos?, ktorá znamená narušenie hospodárskej sú?aže odôvod?ujúce podliehanie DPH na základe druhého pododseku ?lánku 4 ods. 5 šiestej smernice. Totiž iba výrazné narušenie hospodárskej sú?aže má spusti? mechanizmus platenia dane subjektom, ktorý koná v postavení orgánu verejnej moci, bez toho, aby bol prvý pododsek ?lánku 4 ods. 5 šiestej smernice zbavený potrebného ú?inku. Akýko?vek iný výklad by vyvolal nebezpe?enstvo, že zahrnie prakticky všetky plnenia ?i

žinnosti vykonané verejným orgánom, ktorý koná ako takýto orgán, do pôsobnosti výnimky z pravidla nepodliehania takýchto subjektov DPH.

31. Pojem „výrazné“ predpokladá, aby narušenie hospodárskej súťaže bez toho, aby bolo zanedbateľné alebo výnimočné, nebolo bežné. Akákoľvek iná konkretizácia konceptu je možná iba prípad od prípadu a v kontexte cieľov šiestej smernice, ktoré boli uvedené v prvej časti týchto návrhov. Je teda potrebné prijať záver, že výklad tohto pojmu patrí do právomoci posúdenia členských štátov, keďže môže získať svoj význam iba v kontexte jeho uplatnenia, pokiaľ uvedený výklad rešpektuje ciele šiestej smernice, tak ako boli upresnené.

III – Návrh

32. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na predložené prejudiciálne otázky odpovedal takto:

1. Druhý pododsek článku 4 ods. 5 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia sa má vykladať tak, že členským štátom v rámci ich právomoci posúdenia, ktorá im je priznaná na vykonanie tohto ustanovenia, prislúcha určiť v závislosti od dotknutých žinností, či existuje nebezpečenstvo narušenia hospodárskej súťaže, ak by ich verejnoprávne subjekty vykonávali ako orgány verejnej moci bez toho, aby podliehali DPH.

2. Pojem „viedlo [by]“ má byť chápaný ako zahŕajúci skutočnú hospodársku súťaž, ako aj potenciálnu hospodársku súťaž, pokiaľ by táto potenciálna hospodárska súťaž bola reálnou.

3. Pojem „výrazné“ predpokladá, aby narušenie hospodárskej súťaže bez toho, aby bolo zanedbateľné alebo výnimočné, nebolo bežné. Výklad tohto pojmu patrí do právomoci posúdenia členských štátov, keďže môže získať svoj význam iba v kontexte jeho uplatnenia, pokiaľ uvedený výklad rešpektuje ciele smernice 77/388, tak ako boli upresnené.

1 – Jazyk prednesu: francúzština.

2 – Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23. Táto smernica bola predmetom viacerých zmien a doplnení a bola zrušená smernicou Rady 2006/112/ES (Ú. v. EÚ L 347, s. 1). Táto posledná menovaná smernica do svojho článku 13 ods. 1 druhého pododseku doslovne preberá ustanovenia článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice. Rovnako príloha D spomenutá v treťom pododseku predmetného článku 4 ods. 5 sa stala prílohou I smernice 2006/112.

3 – Ďalej len „miestne orgány“, alebo „žalobcovia v konaní vo veci samej“.

4 – Rozsudok zo 14. decembra 2000, C-446/98, Zb. s. I-11435.

5 – Rozsudok Fazenda Pública, už citovaný, body 16 a 17.

6 – Rozsudky zo 17. októbra 1989, Comune di Carpaneto Piacentino a i. „Carpaneto I“, 231/87 a 129/88, Zb. s. 3233, bod 16, a Fazenda Pública, už citovaný, bod 23.

7 – Rozsudok Carpaneto I, už citovaný, bod 26. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

8 – Pozri v tomto zmysle tiež stanovisko, ktoré zastával generálny advokát Mischo v bodoch 14 a 15 návrhov vo veci Comune di Carpaneto Piacentino a i., „Carpaneto II“ (rozsudok z 15. mája 1990, C-4/89, Zb. s. I-1869).

9 – Pokiaľ ide o potvrdenie takejto právomoci posúdenia priznanej členským štátom, pozri najmä rozsudky Carpaneto I, už citovaný, bod 23; Carpaneto II, už citovaný, bod 13, a Fazenda Pública, už citovaný, body 31 a 32. Je tiež potrebné upresniť, že právomoc posúdenia priznaná členským štátom je tak rozsiahlejšia v rámci druhého pododseku článku 4 ods. 5 šiestej smernice o DPH, než v prípade prebratia tretieho pododseku, kde účinnosti, ktoré v zásade musia podliehať dani, sú vopred definované zákonodarcom Spoločenstva.

10 – Rozsudok Carpaneto I, už citovaný, bod 22. Cieľ daňovej neutrality, ktorý sleduje tento pododsek, bol sústavne pripomínaný, pozri naposledy rozsudok z 8. júna 2006, Feuerbestattungsverein Halle, C-430/04, Zb. s. I-4999, bod 24.

11 – Bod 131 návrhov prednesených vo veci, ktorej sa týkal rozsudok z 26. júna 2007, Hutchison 3G a i., C-369/04, Zb. s. I-5247.

12 – Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

13 – Pre podobné odôvodnenie pozri najmä rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25 a nasl.